

κώτερα τού κ. Διακοπούλου, τού επιτροπάρχου της.

Και ό άλλος κίνδυνος, ό όποιος ήμπορεί να γονατίσθι κυριολεκτικώς τού Έμπορίου και τήν Βιομηχανία μας, είναι ή άπονομή τών βραβείων.

Δηλαδή: Καθόλου παράδοξον να βραβευθής ένας έβδομης τάξεως έμπορος ή βιομήχανος, μόνον και μόνον διότι έφρόντισε να καλοπληρώσθι τού βραβείου του, και να επαινεθής ή και να μη μνημονευθής καθόλου ένας άλλος από τους πρώτους. Ό κόσμος, βλέπετε, εκθέσθι άκούει κ' εκθέσι πιστεύει. Πού να ξέρη ό καθένας πώς μια τέτοια εκθέσθι ήμπορεί να είναι άπλουστάτα μια χρηματολογική επιχείρησθι και τίποτε παραπάνω;

Ένας από τους πρώτους καταστηματαρχάς της όδοϋ Σταδίου μας έλεγε ότι πρ' όλιγου καιρού άκόμη έλαβε πρόσκλησθι από μια τέτοια Ευρωπαϊκή εκθέσθι να στείλθι έκθέματα από τού κατάστημά του. Έν ύστερογράφω δέ τού έλεγαν ότι για τού βραβείον ήμπορεί να συμβουλευθής τού «έσωκλείστως άποστελλόμενον ιδιαιτέρον τιμολόγιον».

Αν έχθι και ή εκθέσθι τού Ζαπτείου τέτοια τιμολόγια βραβείων, δέν τού ξέρουμε, άφού δέν τού είδαμε. Είδαμε όμως και βλέπουμε τούσ' άλλα πράγματα, ώστε καθόλου παράδοξον να φανής και να επιδειχθής κι' αυτό καμμία μέρα στους ένδιαφερομένους.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΨΕΥΤΙΑΣ

Ένα συνέδριο εκπαιδευτικόν τών Μάρτη τού 1904 έπέσχεται να συγκεντρώσθι στην Αθήνα όλους τους δασκάλους τού μέσο και έξω Έλληνισμού. Καλώς να κοιτάσθιν, άφού καθόλου φαίνεται μεγάλη και σωτήρια πλάσμα τού κατορθώσθι ή συγκέντρωσθι αυτή για τήν φτώχθι εκπαιδευσί μας. Τούτοι είναι ή βεβαίως τήν ζήτησθι από τούσ' άφού δέν έλειψαν και άφού μαι ή λιθάνιζαντα τούσ' διοργανωτίσθι τού συνεδρίου για τήν σωθή εμπνευσί τους, και μακροχρόνια τήν εκπαιδευσί που βρήκε επί τέλους τού

ψήφιακο τής άρρώστειας της. Έμένα να μου επιτρέψετε να μη βλέπω τού πράγματα τόσο ορόνια, ώστε ή είδησι τού συνεδρίου να μ' άφήνη όλως διόλου άσυγκίνητο. Ζευξέσθι, θά πητε, μαρτυρήσθι Ρωμείες πάρι. Να πητε ό,τι θέλετε, άλλα έμένα κάτι μου λέει πού τού συνέδριο αυτό είναι εκ τών πρώτων καταδικασθέντων άποτυχίών υπό τήν έποψθι έννοείσθι αγαθών άποτελεσμάτων. Μή τού λέει τού πρόγραμμα τών εργασιών τού συνεδρίου, τού όποιον μαρίζει Δασκαλισμό και στενοκεφαλία. Και στί χάλια που βρέσκει ή Παιδεία μας δέν θά τήν σώσθι τού συνέδριο με τούσ' δασκάλους του, θά τήν σώσθι μόνο τού τσεκούρι, τού τσεκούρι που θά πέρσθι όλόκληρα παντού, που θά τα γκρεμίσθι όλα και ή άρχισθι από τήν άρχθι πάλι να δημιουργής. Βλέπετε στίς τέτοια γενναία πρόθεσι στί πρόγραμμα τού συνεδρίου; Αντιθέτως μάλιστα. Ό Δασκαλισμός διατηρεί όλα τού δικαιώματά του και προβάλλει τήν μήρη του από όλες τισ μερίεσ. Έλάτε να τρήσθι τήν μόση του στο χώρο για να μη δηλητηριάσθι με τήν άκάθαρθι πνίή του τήν ψυχή μας.

Και ποιού είναι αυτοί που αναλαμβάνουν να βγάνουν τήν παιδεία από τόν βόρβορον που κυλιέται χρόνια τώρα; Έλάτε να τούσ' γνωρίσθι. Ό κύριος Βικέλας. Σέφορ άνθρωπος. Έχει γράψθι και βιβλία. Αλλά ό μεγαλύτερος τίτλος του είναι βεβαία ή διασί του στο σύλλογον πρξοσ διάδουσιν ώφελίμων βιβλίων». Ήξέρετε στίς σχολαστικώτερο εργο; Ήξέρετε πανηγυρικώτερον άποτυχία; Τι μούσ' κοπανίζουσ κάθε μέρα τισ χιλιάδες τών βιβλίων που ξεδουτέκιναι; Διαβάζοντα τού βιβλία αυτά; Και αν διαβάζουντα, έχουσ να κάνουσ τίποτε με τήν ψυχή που αισθάνεσθι; Έμεις έχουσ μια ιδέα, πού τού βιβλία αυτά έχουσ τήν μεγαλύτερη κυκλοφορία όχι στίς λαϊκές τάξεσ που δέν τού καταλαβαίνουσ, άλλα στίς κύκλους τών λεγόμενων άνεπτυγμένων γαιτρώων, δικηγώρων και λαιπών, που με τού μέσο αυτό βρίζουσ τήν εύκαιρία χωρίσ πολύ κόπο να μήθουσ όλα δέν ξέρουσ. Αλλά ό σύλλογοσ έγινε για τούσ' άνεπτυγμένους που θέλουσ να συμπληρώσουσ τισ γνώσεσ των ή για τόν πολύ λαό; Βισιδείσθι ό Δασκαλισμόσ στο σύλλογον αυτό ή όχι; Αν δέν ήταν στί μέση ό Δασκαλισμόσ, δέν θά γράφουσ τού βιβλία αυτά στην άλθινη, στην ζωντανή γλώσσα; Και δέν θά ήταν τότε άξιοσ εύγνωμοσύνησ ό κ. Βικέλασ από όλου τού έθνουσ, που δίψει για μήθησι και νερό δέν βρίσκει, γιατί τού στερείσθιν όλες τισ πηγέσ ή Βικέλαδες; Ένας τέτοιουσ άνθρωποσ μπορεί να κάμη τίποτε καλό για τήν εκπαιδευσί; Αμ ό Δροσίνης θά μου πητε: Αλλάθεια ό Δροσίνης. Τρυφερός ποιητήσ. Μά περιορισμένο μυαλό. Κι τάξτεσ και τήν Έθνική Αγωγή. Βετηγημένη στο Δασκαλισμό και μια πλοστοπία στίς ιδέεσ, στί γλώσσα. Ήκάλικε, βλέπετε, ό άνθρωποσ από τού πιθήμα τής «Έσθίεσ και έναγκαλιστήκε τών Δασκαλισμόσ». Όσι για τόν Αργυρόπουλο δέν καταλαβαίνεσθι τί δουλειά έχει

στο συνέδριο. Η μήπωσ θα έφαρμόσουσ τήν ηλεκτισμό για να κινώσθι τού νεύρα τής παράλυτης Παιδείεσ μας; Από τέτοιουσ άνθρωπούσ, από τέτοιου πρόγραμμα, περιμένεσ με τού σωστά δασ καλό για τήν εκπαιδευσί; Αναμώφωσι τής Παιδείεσ ού ζέγουσ. Και μπορεί να γίνθι σκέψθι για αναμώφωσι χωρίσ να σιζητηθής τού ζήτημα τής άλθινης γλώσσουσ, χωρίσ ή γλώσσα τού έθνουσ να λάβθι στα σχολεία μας τήν θέση που τής άνήκει; Και μπορεί να γίνθι συνέδριο χωρίσ να μαισθθθί μέσο ή ψωνή ενός Παλαμιά; ενός Ψυχάρη; Τι; Με δασκαλισμούσ θά ζούμε αιώνια; Και τί τόφελεσ αν μαζευτουσ μεθώσθι χιλίοσ δασκάλουσ και άνταλλάξουσ τισ σωφέσ γνώμεσ τουσ που μαρίζουσ μ' ύχθα και χωματίλα; Αλλά, κύριε Δασκάλιε, δέν θά καταλάβετε επί τέλουσ πούσ' άφου κοπανίζεσ ότι θέλεσ να αναμώφώσθε τήν παιδείαν χωρίσ να δείξεσ τόν όφειλόμενον σεβασμό στο γλώσσα τού έθνουσ;

Σπαρτιά. ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΣΗΜΟ

Αν δέν είχαν ξεπέσει τού παράσημο, τού Έλληνικά ιδίωσ, στίσ ήμέρεσ μας, θά ήμπορούσε να συγχαρήσθι κανέσ τόν κ. Ματσούκα, διότι ή Πολιτεία αναγνωρίζουσ τούσ' ευγενείσ ύπερ τού Έθνικου στόλου κόπουσ του, τού έκάρωσσε στο στήθουσ ένα παράσημο, όπως καρφώνουσ στίσ προθήκεσ τών Μουσείων τού διάφορα έντομα.

Δυστυχώσ όμως τούσ' σπατάλι προσημών γίνεσθι και τούσ' άσυλλόγησθι άπονομή αυτώων, ώστε όταν άπονέμεσθι σε κανένα που άξίζει τόν κόπο, άντι να συγχαρήσθι τόν παρασημοφορηθέντα, σπρώχνεσθι και χωρίσ να τού θέλησ να συγχαρήσθι τού παράσημο, που έτιμήθηκε στο στήθουσ εκείνου που τού πήρε.

Η παρασημοφορία τού κ. Ματσούκα, μόνον έσθι ήμπορεί να χαρακτηρησθής. Κι' άφού τού έφερε ό λόγοσ, άξίζει να σασ δώσουσ τήν τιμή που έκοψε για τού μπιχλιμπίδια αυτά, ένας Αθηναίοσ ένεχυροδανειστήσ, ό έποίοσ δέχεσθι και παράσημο ώσ ένέχυρο.

Για τόν άργυρόν σταυρό, ποτέ δέν δίνει περισσότερεσ από τισ πέντε δραχμέσ. Για τόν χρυσόν δίνει και δεκαπέντε. Για τόν Ταξίαρχθι, άνεβάζεισ και τού είκοσιπεντδραχμο. Μεγαλόσταυροσ άκόμη δέν τού παρασιτάσθε, ώστε δέν άποφάσθε τί ήμπορεί να δώσθι και για αυτόν.

Αυτ' είναι ή άγοραία άξια τών παρασημών. Ο Κ. ΙΕΡΕΜΙΑΣ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

Πλοῦτος. Γιατί, μ' τήν άλήθεια, με κακομεταχειρίζεσθι και με σκορπούσε και με κατακομάτιζε, αν και τού ήμουνα πατριώκ' και σχεδόν με διχάλια μ' έδιώχθιν απ' τού σπίτι του, (σάν έκείνουσ που πετούσ τή φτώχθι απ' τού χέρια τουσ). Λοιπόν θά πάω πάλι για να με παραδόσει στους τσανκώλειφτεσ και στους κόλακεσ και στίσ παστρικάεσ; Στέλεσ με, ό Δία, σ' εκείνουσ που θά νοιώσουσ τού χαρίσθησ, που θά με περιποιηθούσ, που έγώ τούσ' είμαι άκριτοσ και πολυχαχπημένοσ; κι' αυτοί οι

πλεονέχτεσ όσ κάνουσ συντροφιά με τή φτώχεια, που τή θαρούσ καλλίτερο από μ'εσ, κι' άφού πάρουσ απ' αυτή τομάρι και άξια, όσ μένουσ φχαριστημένοσ να κερδίζουσ κακομοιρησμένοι τέσσερεσ όβολούσ τή μέρα, ένώ σκόρπαγαν στο βρόντο δεκατάλαντα χαρίσθησ. Δίασ. Δέ θά σου κάνεσ πιά τίποτεσ τέτοιοσ ό Τιμώνασ, γιατί καλό τόν δίδαζε τού ξινάρι — έξόν αν δέν τόν σφάζει καθόλου ή μέση του — ότι πρέπει να προτιμάει έσένα παρά τή φτώχεια. Μά έσού μου φαίνεσθι πούσ' είσαι πολύ παραπονιάζουσ, άφού τώρα μου κατηγορήσθι τόν Τιμώνα, γιατί άνοίγοντασ διάπλατεσ τισ θύρεσ σ' άφινεσ να τρυφουήσ λεύτερα, χωρίσ να σε κρύβει, ούτε να σε ζηλεύει. ένθ' απ' έναντίεσ άλλουσ θυμόνεσ με τούσ' πλούσιοσ, λέγοντασ πούσ' σε καλοσφαιλούσθιν μέσα με μάνταλουσ και κλειδιά και σφραγίδεσ, που δέ μπορούσεσ ούτε στο φώσ να ξεπροβάλεισ. Αυτά δέ μου προσκλαιγώσουσ, λέγοντασ πούσ' σε πιάνει άγκούσα μεσ στο βαθύ σκοτάδι. και για αυτό μ'εσ φαίνόσουσ κητρινώσθι και γιομάτουσ σκοτούρεσ, με καμπαρισμένα τού δάχτυλα απ' τή συνείδησ όλο να με τραξέσ, και φοβέριζεσ, πούσ' θά τούσ' φύγεισ, αν βρείσ εύκαιρία και θαρούτεσ ότι ήταν πολύ ροβερόσ πράμα να ζήσ παράθεοσ, τάν τή Δανάη, μεσ σε χαλκω-

ματένο ή σιδερένο ταμείο και ν' αναθέρφεσθι από τσιγκουνήδεσ και πηχτόνηρουσ δασκάλουσ, τόν Τόλο και τού Λοχαρισμό. Τούλάχιστο έσθι έλεγεσ: πούσ' δέν κάνουσ αυτοί καλό, άφού σ' άποθυμούσ τούσ' πολυ, να μην κοτάνεσ να σε χαρούσ, αν και τούσ' είναι βολετό, ούτε να κάνουσ τήν πεθουιά τουσ όπωσ θέλουσ, άφού είναι νεικοκούρηδεσ να κάνουσ ό,τι θέλουσ, παρά να εξαγρυπνουσ για να σε φυλάνε και να κοιτουσ μ' άλλωνοίχτα μάτια στή σφραγίδα και στο μάνταλο, νομίζοντασ πούσ' είναι αρκετή άπόλαψη ύχι τού να μπορούσ αυτοί να σε χαρούσ, παρά να μην άφίνουσ και κανέναν άλλο να σ' άπολάψει, όπωσ έκανεσ ή σούλα στο παχνί, που ούτε αυτή έτρωγε τού κρηθάρι, ούτε τ' άλλοσ, που πεινούτε, τάφινεσ να φάει. Κι' άκόμα τούσ' περιγελοούσεσ που τσιγκουνούσθιν και σε φύλαγαν και, τού πιο παράξενο, ζήλευαν τόν έαυτό τουσ, χωρίσ να ξέρουσ ότι κάποιοσ καταραμένοσ δούλοσ ή έπιστάτησ ή δάσκαλοσ τών παιδιώων, άφού μπει μέσα κρυφά θάν τού κάνει θάλασσα, άφίνοντασ τόν κακομοιρησ και άφριάνθρωπο άρέντη να εξαγρυπνάει με τούσ' τόκουσ κοντά σε κένα θαμπερό και στενόστομο λογαρχαί με στεγνό φυτίλι. Γιατί λοιπόν δέν είναι άδικ' αυτά, να κατηγορήσθι δηλαδή,